

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 17, 2012

Nummer 17, 2012

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2012:BX8016](#) 18-09-2012

Varde Investments/A en B

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2011:BX7735](#) 08-11-2011

Evereg

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2012:BX7607](#) 19-09-2012

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBALM:2012:BX7908](#) 14-09-2012

Rotho Holding/Le Jeune Participaties

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBDOR:2012:BX7648](#) 12-09-2012

De Vereniging van Eigenaren 's Landswerff

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBALM:2012:BX8021](#) 12-09-2012

JGE

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBMID:2012:BX8061](#) 14-03-2012

Credivance

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBMID:2012:BX7952](#) 15-02-2012

Gepa/Tholen

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

Stramproy Contracting

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Product van IJslandse bank met bijkantoor in Nederland. Vereniging van gedupeerde spaarders stelt vordering in tegen De Nederlandsche Bank, stellende dat deze onvoldoende toezicht heeft gehouden

Aan de orde is de vraag of De Nederlandsche Bank (DNB) onrechtmatig heeft gehandeld jegens de personen van wie het Nederlandse bijkantoor van Landsbanki meer dan € 100.000 aan deposito's en andere terugbetaalbare gelden in ontvangst heeft genomen. De verwijten van de Vereniging aan DNB vallen in drie onderdelen uiteen: (i) DNB had (het Nederlandse bijkantoor van) Landsbanki niet, althans niet zonder meer, in Nederland mogen toelaten; (ii) DNB had de aanvullende deelname van Landsbanki aan het Nederlandse DGS niet, althans niet zonder meer, mogen toestaan; en (iii) DNB had in het kader van het doorlopend liquiditeitstoezicht op het Nederlandse bijkantoor van Landsbanki eerder handhavend dienen op te treden. De rechtbank neemt tot uitgangspunt dat deze beoordeling moet plaatsvinden in het licht van het Europeesrechtelijke raamwerk zoals geschetst in het rapport van De Moor/Du Perron, 'De bevoegdheden van De Nederlandsche Bank inzake Icesave'.

Eind 2005, toen Landsbanki haar dienstverlening wilde uitbreiden naar Nederland was de (geconsolideerde) Bankenrichtlijn in Nederland geïmplementeerd in de – inmiddels vervallen – Wet toezicht kredietwezen 1992 (Wtk 1992). Landsbanki voldeed aan de voorwaarden van artikel 32 lid 1 (oud) Wtk 1992. Zij kon en mocht dan ook – vanuit IJsland en/of het Verenigd Koninkrijk – de Nederlandse markt betreden. DNB had daarin geen rol. DNB had wel een rol in de opening, medio 2006, van het Nederlandse bijkantoor van Landsbanki. Die rol was echter beperkt. Landsbanki voldeed aan de voorwaarden van artikel 31 lid 1 (oud) Wtk 1992. Tegen de achtergrond van het Europeesrechtelijke kader had DNB, anders dan de Vereniging veronderstelt, geen reële mogelijkheden om beperkende of belemmerende voorwaarden te stellen met betrekking tot de opening van het bijkantoor en/of de door het bijkantoor uit te oefenen werkzaamheden. Daarmee faalt het eerste door de Vereniging aan DNB gemaakte verwijt.

Ten aanzien van het tweede verwijt acht de Vereniging de inwilliging, in april/mei 2008, van het verzoek van Landsbanki tot aanvullende deelname aan het Nederlandse DGS in verband

met de topping-up cruciaal. Volgens haar heeft DNB daar kansen laten liggen. In dat verband wordt als volgt overwogen. De DGS-richtlijn is in Nederland met ingang van 1 januari 2007 geïmplementeerd in de artikelen 3:258 tot en met 3:265 Wft en artikel 29b Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie. DNB voert onweersproken aan dat Landsbanki voldeed aan de in die bepalingen gestelde voorwaarden. Daarmee had Landsbanki toegang tot aanvullende deelname aan het Nederlandse DGS. De Vereniging miskent verder dat de opening van het Nederlandse bijkantoor geen afbreuk deed aan het principe van ‘home state control’: het bedrijfseconomisch toezicht alsmede het solvabiliteits- en liquiditeitstoezicht op Landsbanki (als geheel) bleven bij FME. DNB had daarin geen taak.

Met de opening van het Nederlandse bijkantoor van Landsbanki kreeg DNB wel tot taak doorlopend – repressief – toezicht te houden op de liquiditeit van dat bijkantoor met inachtneming van artikel 3:63 Wft en artikel 3:64 Wft. Aldus spitst het geschil zich toe op de vraag of DNB, mede gegeven haar wettelijke taken en bevoegdheden, in dit verband als behoorlijk en zorgvuldig handelend (prudentieel) toezichthouder is opgetreden. Daarbij komt het aan op alle omstandigheden van het geval. Beoordeeld zal moeten worden of DNB buiten het uitoefenen van liquiditeitstoezicht in strikte zin steken heeft laten vallen, zoals de Vereniging stelt. Daarbij is mede van belang dat de financiële positie van een bijkantoor, als onzelfstandige juridische entiteit, niet alleen wordt bepaald door de eigen liquiditeit, maar ook door de financiële positie van de rechtspersoon waarvan het deel uitmaakt.

Vaststaat dat DNB haar zorgen ten aanzien van het geheel meer dan eens – en vroegtijdig, namelijk vanaf juli 2008, dus reeds kort nadat Icesave in Nederland is geïntroduceerd – aan FME (en overigens ook aan Landsbanki) heeft voorgelegd. Verder staat vast dat DNB heeft aangedrongen op het beëindigen van het aantrekken van deposito’s en andere terugbetaalbare gelden door het Nederlandse bijkantoor van Landsbanki. Tot slot is onbetwist gebleven dat de reacties vanuit IJsland varieerden van geruststellend tot afhoudend. DNB beschikte niet over juridische of feitelijke middelen om FME te bewegen tot ingrijpen bij Landsbanki. Het uitblijven daarvan kan DNB dan ook niet worden verweten.

Waar de zorgen van DNB intussen voortduurden, heeft zij zich terecht beraden op (de mogelijkheid van) het treffen van eigen maatregelen ten aanzien van het Nederlandse bijkantoor ingevolge artikel 1:75 Wft en artikel 1:76 Wft. DNB heeft met het daadwerkelijk treffen van beide maatregelen tot het laatste moment gewacht. Naar het oordeel van de rechtbank kan die handelwijze de toets der kritiek doorstaan. Hiertoe wordt het volgende overwogen: (a) de bevoegdheid van DNB om de bedoelde maatregelen te hanteren ten aanzien van een bijkantoor dat aan de Nederlandse vereisten voldeed, stond niet, althans niet zonder meer, vast; (b) DNB komt ter zake van het al dan niet hanteren van de bedoelde

maatregelen een zekere beleidsvrijheid toe, gebaseerd op een eigen afweging van de betrokken belangen; (c) DNB had niet direct reden om niet te vertrouwen op FME, die – zoals gezegd – beschikte over alle relevante informatie; (d) de door andere bronnen gevoede zorgen van DNB (en de oorzaken van die zorgen) waren aanvankelijk niet van dien aard dat voor de ondergang van Landsbanki en/of het bijkantoor moest worden gevreesd.

Uit al het voorgaande volgt dat de vraag of DNB onrechtmatig heeft gehandeld ontkennend dient te worden beantwoord en dat de vorderingen zullen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2012:BX7607

Zaaknummer: 500094/HA ZA 11-2522

Wetsartikelen: 1:75 Wft, 1:76 Wft, 3:63 Wft en 3:64 Wft

RECHTSPRAAK

Varde Investments/A en B

Cessie effectenleaseovereenkomst. Bewijs bestaan effectenleaseovereenkomst

Cessie van een effectenleaseovereenkomst van Dexia op Varde. Dexia had volgens de kantonrechter uit hoofde van de vaststellingsovereenkomst geen vordering op A en B, en Varde dus ook niet. Nu de vaststellingsovereenkomst niet tot stand is gekomen, dient Varde aan te tonen dat de oorspronkelijke overeenkomst, welke door de echtgenoot vernietigd is, nog bestaat.

Het hof is van oordeel dat er geen overeenkomst inzake het Dexia Aanbod tot stand is gekomen en overweegt daartoe het volgende.

Het Dexia Aanbod is een voorwaardelijk aanbod in die zin dat de lessee slechts van de in het aanbod genoemde mogelijkheden gebruik mag maken op voorwaarde dat er op de einddatum van de effectenleaseovereenkomsten geen sprake is van een betalingsachterstand. Vaststaat dat A wel een betalingsachterstand had. Dat is voor Dexia aanleiding geweest de effectenleaseovereenkomsten voor de einddatum te beëindigen. A heeft dientengevolge geen keuze kunnen maken voor een van de in het Dexia Aanbod genoemde mogelijkheden, zodat er nimmer een regeling op grond van het Dexia Aanbod tot stand is gekomen.

Daar komt nog bij dat er ook geen sprake is geweest van een ongeclausuleerde acceptatie van het voorwaardelijke aanbod door A. Immers, A heeft op het aanmeldingsformulier uitdrukkelijk verwezen naar de inhoud van de brief waarin hij een tegenvoorstel formuleerde. Dit tegenvoorstel is door Dexia afgewezen.

Het hof verwierpt derhalve het standpunt van Varde dat er al een vaststellingsovereenkomst tot stand was gekomen.

Het hof voegt daar nog aan toe dat een vaststellingsovereenkomst naar haar aard wederkerig is in die zin dat partijen over en weer water bij de wijn doen om tot een regeling te komen ter beslechting van hun geschil. In de visie van Varde zou A al zijn rechten eenzijdig hebben prijsgegeven zonder dat daar van de zijde van Dexia iets tegenover werd gesteld. Een dergelijk

eenzijdig prijsgeven van rechten - waarvan naar het oordeel van het hof geen sprake is geweest - kan bezwaarlijk als een vaststellingsovereenkomst worden aangemerkt.

Varde heeft in de toelichting op haar grieven evenwel benadrukt dat de cessie van de vorderingen van Dexia aan Varde niet slechts beperkt is geweest tot de vorderingen van Dexia op A en B uit hoofde van de Overeenkomst Dexia Aanbod, maar voor zover Dexia slechts een vordering op A heeft uit hoofde van de oorspronkelijke effectenleaseovereenkomsten, ook deze vordering aan Varde is gecedeerd. Varde heeft betoogd dat indien de Overeenkomst Dexia Aanbod om wat voor reden ook buiten beschouwing zou moeten worden gelaten, de uit de effectenleaseovereenkomsten zelf voortvloeiende verplichting om de geleende gelden aan Dexia terug te betalen in stand is gebleven.

Bovenstaande betekent dat het hof heeft te beoordelen of de vordering van Varde op basis van die subsidiaire grondslag toewijsbaar is. Daartoe overweegt het hof het volgende.

Voor het aangaan van effectenleaseovereenkomsten die als huurkoop gekwalificeerd moeten worden, geldt het vereiste van artikel 1:88 BW dat dit met (schriftelijke) toestemming van de echtgenote geschiedt. Vaststaat dat B, de echtgenote van A, bij schrijven van 2 november 2005 de vernietiging van de effectenleaseovereenkomsten heeft ingeroepen. A en B hebben benadrukt dat B eerst in juli 2005 op de hoogte is geraakt van het bestaan van de effectenleaseovereenkomsten.

Varde heeft daarentegen gesteld dat B meer dan drie jaar voordat zij een beroep op de vernietigbaarheid deed bekend is geworden met het bestaan van de effectenleaseovereenkomsten en dat de bevoegdheid om deze vernietigingsgrond in te roepen dientengevolge was verjaard. Varde heeft in dat verband betoogd dat het in Nederland gebruikelijk is dat beslissingen tot het aangaan van overeenkomsten als de onderhavige met medeweten van beide partners worden genomen. Bovendien heeft Varde gesteld dat ten minste één van de maandelijkse betalingen van een 'en/of'-rekening van A en B is gedaan.

Varde heeft aangevoerd dat zij zich bewust is van het feit dat de bewijslast ten aanzien van de verjaring in beginsel op haar rust, maar dat er naar haar mening in het onderhavige geval aanleiding bestaat voor omkering van die bewijslast. Daartoe heeft zij aangevoerd dat A en B de stellingen van Varde onvoldoende gemotiveerd hebben betwist en dat A en B hun beroep op vernietigbaarheid onvoldoende gemotiveerd hebben onderbouwd.

Het hof overweegt als volgt. A en B hebben gemotiveerd uiteengezet dat B in juli 2005 op de hoogte is geraakt van het bestaan van de effectenleaseovereenkomsten toen A en B hun hypotheek wilden verhogen. Op dat moment werden zij geconfronteerd met de BKR-registratie van A in verband met de effectenleaseovereenkomsten die hij had aangegaan.

Het hof is van oordeel dat A en B de stelling van Varde dat B al meer dan drie jaar voordat zij een beroep op vernietiging van de overeenkomsten deed bekend was met het bestaan van die overeenkomsten, aldus voldoende gemotiveerd hebben weersproken en dat zij daarmee aan hun stelplicht hebben voldaan.

A en B hebben betwist dat er rentebetalingen ten behoeve van de effectenleaseovereenkomsten zijn gedaan vanaf een 'en/of'-rekening van A en B, zoals Varde heeft gesteld. Varde heeft die stelling vervolgens niet nader onderbouwd door bijvoorbeeld het betreffende betalingsbewijs in het geding te brengen.

Door met A effectenleaseovereenkomsten aan te gaan zonder te verlangen dat diens echtgenote die overeenkomsten ten blijke van haar instemming mede ondertekende, heeft Dexia welbewust het risico genomen dat A's echtgenote naderhand een beroep zou kunnen doen op vernietiging van die overeenkomsten.

Het hof ziet geen aanleiding om tot een omkering van de bewijslast te komen en evenmin om voorshands, behoudens tegenbewijs, aan te nemen dat B op het moment dat zij een beroep deed op de vernietigbaarheid van de overeenkomst (2 november 2005) al meer dan drie jaar met het bestaan daarvan bekend was (vergelijk HR 28 januari 2011, LJN BD6106).

De bewijslast van de stelling dat de vordering tot vernietiging van de rechtshandeling was verjaard - en dat B derhalve al meer dan drie jaar voor 2 november 2005 bekend was met het bestaan van de leaseovereenkomsten - blijft dan ook op Varde rusten. Nu Varde nadrukkelijk bewijs heeft aangeboden, zal het hof haar toelaten tot het leveren van bewijs.

In afwachting van de bewijislevering houdt het hof iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-09-2012

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2012:BX8016

Zaaknummer: 200.058.214/01

Wetsartikelen: 1:88 BW

RECHTSPRAAK

Rotho Holding/Le Jeune Participaties

***Vordering tot nakoming aandelenkoopovereenkomst.
Voorzieningenrechter oordeelt dat in casu niet met voldoende mate
van zekerheid kan worden aangenomen dat tussen partijen een
(onaantastbare) overeenkomst tot stand is gekomen. Vordering
afgewezen***

XX-Trail Europe B.V. (hierna: XX-Trail) exploiteert een onderneming die zich bezighoudt met het produceren en verkopen van paardentrailers. Le Jeune bezit 40% en Rotho 38% van de aandelen in XX-Trail. Bestuurder van Le Jeune is X en bestuurder van Rotho is Y. De overige 22% van de aandelen in XX-Trail worden gehouden door Z. Begin 2012 is XX-Trail op zoek gegaan naar een fusiepartner. In dat kader hebben in februari tot en met juni 2012 gesprekken plaatsgevonden met twee mogelijke fusiepartners: Nomadis en Dalery. Op een gegeven moment hebben Y (namens Rotho) en X (namens Le Jeune) gesproken en onderhandeld over het overnemen van de aandelen van Rotho in XX-Trail door Le Jeune. Op 24 april 2012 hebben Dalery, Nomadis en XX-Trail met betrekking tot de fusie een intentieovereenkomst gesloten. Eind juni 2012 werd duidelijk dat de geplande fusie met Nomadis en Dalery geen doorgang vond. De concept-aandelenkoopovereenkomst is, zowel door Rotho/Y als door Le Jeune, niet getekend. Rotho en Y vorderen dat Le Jeune wordt veroordeeld om uitvoering te geven aan de aandelenkoopovereenkomst door bij de notaris te verschijnen teneinde de aandelen geleverd te krijgen die Rotho in XX-Trail houdt.

De rechtbank overweegt dat naar het oordeel van de voorzieningenrechter het spoedeisend belang reeds voortvloeit uit de aard en inhoud van de vorderingen. Daarbij neemt de voorzieningenrechter vooral in aanmerking dat – naar de stellingen van Rotho en X – de aandelenoverdracht al begin juli 2012 had moeten plaatsvinden en Rotho en X met nieuwe projecten willen starten. De stelling van Le Jeune dat van een spoedeisend belang pas sprake kan zijn indien dat belang gelegen is in de verhouding tussen partijen, vindt geen steun in het recht.

Rotho en X vorderen nakoming van de aandelenkoopovereenkomst. Voor toewijzing daarvan

in kort geding is slechts plaats indien met voldoende mate van zekerheid moet worden aangenomen dat tussen partijen een (onaantastbare) overeenkomst tot stand is gekomen, zodat ook in de bodemprocedure toewijzing van de vordering tot nakoming te verwachten is. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is voorshands onvoldoende aannemelijk geworden dat tussen partijen een overeenkomst tot stand is gekomen. De voornaamste reden voor dit oordeel is gelegen in het e-mailbericht van 15 april 2012 van Le Jeune (in de persoon van X). In dit bericht stelt X een drietal (opschortende) voorwaarden aan het ontstaan van de koopovereenkomst, waaronder een concurrentiebeding en afspraken over de leveringsvoorwaarden. Uit de stukken in het dossier kan worden afgeleid dat partijen de intentie hadden dat Le Jeune de aandelen van van Rotho in XX-Trail zou overnemen (ook nadat de geplande fusie met Nomadis en Dalery niet doorging), maar de voorzieningenrechter kan op dit moment niet met voldoende zekerheid vaststellen dat het daadwerkelijk tot een overeenkomst daartoe is gekomen.

Gelet op vorenstaande zullen de vorderingen van Rotho en X worden afgewezen. Rotho en X worden hoofdelijk veroordeeld in de proceskosten als de in het ongelijk gestelde partij.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBALM:2012:BX7908

Zaaknummer: 130905/KG ZA 12-166

RECHTSPRAAK

JGE

Een directeur-eigenaar van bv's draagt de aandelen over aan een met dat doel opgerichte stichting, en ontdoet zich vervolgens ook feitelijk van zijn onderneming - hetgeen hij volgens zijn eigen getuigenverklaring ook van plan was en over welk voornemen hij zich van tevoren had laten adviseren door een medegedaagde - door de activa en de boekhouding zoek te maken. Door deze handelwijze zijn activa onttrokken aan de enkele weken later uitgesproken faillissementen, waardoor schuldeisers van de gefailleerde vennootschappen zijn benadeeld. De directeur-eigenaar is daardoor wegens onbehoorlijk bestuur persoonlijk aansprakelijk voor het (geschatte) faillissementstekort en wordt veroordeeld tot betaling daarvan aan de curator. Medegedaagden hebben paulianeus activa van de vennootschappen onder zich genomen en worden veroordeeld tot teruggave, althans betaling van schadevergoeding

J was tot 24 februari 2010 feitelijk bestuurder van JGE Beheer B.V., JGE Vastgoed B.V. en Aannemingsbedrijf X, met de beschikking over activa in de vorm van gereedschappen. Het was J begin 2010 duidelijk dat het bedrijf op de rand van een faillissement verkeerde. Op 24 februari 2010 heeft J de Stichting Administratiekantoor Lavatel opgericht, en de aandelen in JGE Beheer aan deze stichting overgedragen. Na de aandelenoverdracht op 24 februari 2010 heeft J zijn werkzaamheden als feitelijk bestuurder van Aannemingsbedrijf X nog enkele dagen voortgezet. De administratie van de onderneming, die zich nog op vrijdag 26 februari 2010 in het bedrijfspan van het aannemingsbedrijf bevond, is daaruit in of omstreeks het daaropvolgende weekeinde verdwenen. De administratie was niet in het bedrijfspan aanwezig toen de curator het kantoor van de onderneming bezocht. Een groot deel van de activa waren op of omstreeks vrijdag 26 februari 2010 nog aanwezig in of bij de onderneming, of op locaties waar het bedrijf toen aan het werk was. Op de ochtend van maandag 1 maart 2010 hebben werknemers het bedrijf leeg aangetroffen. Op 24 maart 2010 is

Aannemingsbedrijf X in staat van faillissement verklaard. JGE Vastgoed en JGE Beheer werden failliet verklaard op 8 juni 2010.

De rechtbank beoordeelt de tegen de afzonderlijke gedaagden ingestelde vorderingen als volgt. De curator stelt dat J in zijn hoedanigheid van bestuurder van de gefailleerde vennootschappen uit hoofde van artikel 2:248 BW persoonlijk jegens de boedel aansprakelijk is voor het bedrag van de schulden der gefailleerde vennootschappen, voor zover deze niet door vereffening van de overige baten kunnen worden voldaan, op grond dat J zijn taak als bestuurder kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van de faillissementen. De rechtbank onderschrijft de stelling van de curator dat J, nadat hij op 24 februari 2010 de aandelen in JGE Beheer aan de Stichting Lavatel had overgedragen en vanaf dat moment dus geen bestuurder van de korte tijd later gefailleerde vennootschappen meer was, hij wel ingevolge artikel 2:248 lid 7 BW voor de toepassing van dat artikel moet worden gelijkgesteld met een bestuurder doordat J kennelijk ook in de dagen na woensdag 24 februari 2010 het beleid van de vennootschappen heeft bepaald, zoals blijkt uit de door de rechtbank vastgestelde feiten. Uit die gang van zaken valt in redelijkheid geen andere conclusie te trekken dan dat J, na de juridische overdracht van de aandelen op woensdag 24 februari 2010, zich in het daaropvolgende weekeinde ook feitelijk van de onderneming heeft ontdaan - hetgeen hij volgens zijn eigen getuigenverklaring ook van plan was en over welk voornemen hij zich van tevoren heeft laten adviseren door K - door de activa en de boekhouding zoek te maken. Door de handelwijze van J zijn activa van de vennootschappen onttrokken aan de korte tijd later uitgesproken faillissementen, waardoor schuldeisers van de vennootschappen zijn benadeeld. Uit de vastgestelde feiten blijkt dat J dit willens en wetens heeft gedaan. Hetzelfde geldt voor de verdwijning van de boekhouding. Aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 2:248 BW is voldaan omdat, alleen al op grond van de verdwijning van de boekhouding onder verantwoordelijkheid van J, de gefailleerde ondernemingen geen behoorlijke boekhouding hebben gevoerd. De tegen J ingestelde vorderingen dus zijn voor toewijzing vatbaar, met dien verstande dat de rechtbank het gevorderde voorschot op vergoeding van het faillissementstekort zal matigen.

De curator verwijt J&N de activiteiten van de gefailleerde vennootschappen te hebben voortgezet, zonder deze formeel over te nemen. De rechtbank acht de meeste feiten niet bewezen. J&N erkent wel dat zij gebruikmaakt van een 'asbestkeet' van (voorheen) Aannemingsbedrijf X. Het gebruik van de 'asbestkeet' door J&N is onrechtmatig jegens de curator en J&N is aansprakelijk voor de daardoor voor de boedel veroorzaakte schade.

De vorderingen tegen Wiebo, Ekkof en K, en die tegen L, M, N, O en P, zijn allemaal gebaseerd op de stelling dat deze gedaagden activa van de gefailleerde vennootschappen in bezit hebben genomen, al dan niet bij wijze van betaling van vorderingen op die vennootschappen. De

curator stelt dat zulke rechtshandelingen paulianeus waren en roept daarvan de nietigheid in. Op grond van getuigenverklaringen acht de rechtbank voldoende aangetoond dat K verscheidene activa van de gefailleerde vennootschappen onder zich heeft genomen. Daarom wordt K veroordeeld deze activa aan de boedel te restitueren. Indien en voor zover K die activa niet restitueert, is hij jegens de boedel aansprakelijk voor vergoeding van de geschatte waarde van de niet teruggegeven goederen.

Eveneens acht de rechtbank aangetoond dat L paulianeus, althans onrechtmatig, een kraan en zeef van de gefailleerde vennootschappen onder zich heeft genomen. Hij dient deze aan de curator af te geven of de waarde ervan aan de curator te vergoeden.

De overige vorderingen, strekkende tot afgifte of vergoeding van verdwenen activa, moeten als onbewezen worden afgewezen.

De rechtbank acht de op grond van artikel 162 Rv gevorderde openlegging van de boekhoudingen van J&N, Wiebo, Ekkof en K niet voor toewijzing vatbaar.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 12-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBALM:2012:BX8021

Zaaknummer: 123013/HA ZA 11-623

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW, 2:394 BW en 162 Rv

RECHTSPRAAK

De Vereniging van Eigenaren 's Landswerff

Deelgenoten in een mandeligheid vorderen rekening en verantwoording van het bestuur van de mandeligheid. De vordering wordt afgewezen omdat de afzonderlijke bestuurders van de VvE ieder in persoon zijn gedagvaard, in plaats van de VvE. Ten overvloede is opgemerkt dat uit de stukken in het dossier blijkt dat rekening en verantwoording is afgelegd door het bestuur

Het project 's Landswerff te Dordrecht bestaat uit 7 appartementen en 18 herenhuizen, in totaal 25 woningen. De Vereniging van Eigenaren 's Landswerff te Dordrecht (hierna: VvE) behartigt de gemeenschappelijke belangen van de 7 appartementseigenaren.

De 25 eigenaren van de woningen zijn deelgenoot in het mandelig binnenterrein (hierna: de mandeligheid). R, X en Y vormden het bestuur van de VvE in de periode van 1 januari 2008 tot en met 1 september 2009. De eigenaren van de 18 herenhuizen, onder wie S en T, zijn geen lid van de VvE.

Met ingang van 1 juni 2009 berust het beheer van de mandeligheid bij de vergadering van deelgenoten. S en T vorderen veroordeling van R, X en Y tot het overleggen van de financiële boekhouding en verslaglegging van de mandeligheid aan de kascontrolecommissie. Daarnaast vorderen S en T het afleggen van rekening en verantwoording in de vergadering van deelgenoten over de financiële verslaglegging en het gevoerde bestuur van de mandeligheid over de periode van 1 januari 2008 tot 1 september 2009, dit alles met hoofdelijke veroordeling van R, X en Y in de kosten.

De rechtbank oordeelt als volgt. Artikel 2:48 BW is via artikel 5:135 BW van overeenkomstige toepassing verklaard op de vereniging van eigenaren. Een dergelijke schakelbepaling ontbreekt voor de mandeligheid. Aangezien de mandeligheid geen rechtspersoon is en rekening en verantwoording kan worden afgedwongen via bijvoorbeeld artikel 3:173 BW, ziet de rechtbank geen ruimte om artikel 2:48 BW, welk artikel rekening en verantwoording voor rechtspersonen regelt, analoog toe te passen op een mandeligheid. Daarmee ontbreekt een

juridische grondslag voor de vordering en zal deze worden afgewezen.

Ook het door S en T aangevoerde artikel 3:173 BW mist toepassing in deze zaak. Het beheer van de mandeligheid is niet gevoerd door een van de deelgenoten, maar door een derde, namelijk het bestuur van de VvE. Nu S en T rekening en verantwoording vorderen van het beheer van de mandeligheid zal worden getoetst aan artikel 7:403 lid 2 BW.

Partijen twisten over de vraag of S en T de juiste partij hebben gedagvaard door R, X en Y in persoon te dagvaarden. Op grond van artikel 7:403 lid 2 BW rust op het bestuur van de VvE de verplichting tot het afleggen van rekening en verantwoording. Daarmee rust de verplichting niet op de bestuurders in persoon, maar op de VvE. Het bestuur vertegenwoordigt immers de VvE bij het afleggen van rekening en verantwoording over het beheer van de mandeligheid. Zonder een nadere grondslag, die niet is gesteld noch is gebleken, kan een bestuurder voor zijn handelen als bestuurder niet in privé worden aangesproken. De rechtbank zal daarom de vordering tot het afleggen van rekening en verantwoording afwijzen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-09-2012

ECLI: ECLI:NL:RBDOR:2012:BX7648

Zaaknummer: 95008/HA ZA 11-2523

Wetsartikelen: 2:48 BW, 5:135 BW, 3:173 BW en 7:403 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Credivance

Eiseres vordert terugbetaling doorlopend krediet. Gedaagde heeft tegelijkertijd met het afsluiten van het krediet een effectenleaseovereenkomst afgesloten met Dexia. De koppeling tussen de twee overeenkomsten is gemaakt door Afab. Afab is in vrijwaring opgeroepen. Die vordering wordt afgewezen. Afab is niet aansprakelijk voor het in de hoofdzaak teruggevorderde krediet. Schending van zorgplicht door Afab is niet vastgesteld

Credivance NV (hierna: Credivance) vordert terugbetaling van doorlopend krediet. X heeft tegelijkertijd met het afsluiten van het krediet een effectenleaseovereenkomst afgesloten met Dexia. De koppeling tussen de twee overeenkomsten is gemaakt door Afab. Doordat Credivance hier buiten stond en de twee overeenkomsten dus met een zodanige samenhang vertegenwoordigen dat zij als één geheel moeten worden beschouwd, is er voor de kredietnemer geen verrekeningsmogelijkheid voor de schade geleden op de effectenleaseovereenkomst.

X vordert onder vrijwaring veroordeling van Afab om aan X te betalen datgene, waartoe X als gedaagde in de hoofdzaak jegens X mocht worden veroordeeld, met inbegrip van de kostenveroordeling. X stelt hiertoe dat Afab toerekenbaar jegens hem is tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen uit de overeenkomst van financiële dienstverlening, c.q. onrechtmatig heeft gehandeld ten opzichte van X.

De rechtbank overweegt in de vrijwaringszaak dat tussen Afab en X geen contractuele relatie bestaat. De stelling van X dat Afab is tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen uit de overeenkomst van financiële dienstverlening met X wordt dan ook verworpen.

X stelt dat schade is ontstaan als gevolg van het schenden van de zorgplicht van Afab in het kader van zowel de kredietovereenkomst als de effectenleaseovereenkomst doordat – kort gezegd – Afab aan X niet duidelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een aandelenleaseovereenkomst.

De rechtbank overweegt dat de zorgplicht van Afab een privaatrechtelijke verplichting van haar betreft jegens X in de precontractuele fase. Van een overeenkomst is dan nog geen sprake. Haar zorgplicht is erop gericht onder omstandigheden niet tot een overeenkomst te komen. Voor zover zou worden vastgesteld dat Afab c.s. haar zorgplicht heeft verzaakt, heeft zij jegens X onrechtmatig gehandeld.

Het verweer van Afab dat X geen rechten meer kan doen gelden doordat deze ingevolge artikel 6:89 BW zijn vervallen, gaat dan ook niet op. Artikel 6:89 BW heeft betrekking op een gebrekkig uitgevoerde overeenkomst. De zorgplicht van Afab ziet, zoals hierboven is overwogen, op haar precontractuele plicht in het kader van de effectenleaseovereenkomst.

In het kader van deze procedure kan echter in het midden blijven of en in hoeverre Afab onrechtmatig heeft gehandeld jegens X op grond van de effectenleaseovereenkomst. Uit hetgeen hierboven is overwogen, blijkt dat X in de hoofdzaak is veroordeeld tot betaling van de gevorderde hoofdsom en rente op grond van de kredietovereenkomst. De kredietovereenkomst is destijds aangegaan ter aflossing van een reeds bestaand krediet bij de Finata Bank met eenzelfde hoofdsom. Ook als X niet de effectenleaseovereenkomst was aangegaan, had hij deze schuld moeten aflossen. Ook zou hij over dit krediet rente verschuldigd zijn geweest. Het is dan redelijk dat de hoofdsom en de rente op grond van de kredietovereenkomst geheel voor rekening van X blijven.

Dit oordeel had nog anders kunnen zijn als vast was komen te staan dat X, als hij volledig op de hoogte was geweest, slechts het krediet bij Credivance had afgesloten en anderszins had voorzien in een spaarproduct of vermogensopbouw teneinde het krediet af te lossen. In dat geval zou er een causaal verband kunnen zijn tussen het eventuele schenden van de zorgplicht van Afab in het kader van de effectenleaseovereenkomst, en de verschuldigdheid van hoofdsom en rente in het kader van de kredietovereenkomst. Dit is echter niet komen vast te staan, alleen al doordat deze stelling van X in tegenspraak is met zijn eigen stelling dat hij slechts geïnteresseerd was in een financiering en dat hij niet om andere producten heeft gevraagd.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 14-03-2012

ECLI: ECLI:NL:RBMID:2012:BX8061

Zaaknummer: 72265/HA ZA 10-114

Wetsartikelen: 6:89 BW

RECHTSPRAAK

Gepa/Tholen

Geschil over de bevoegdheid van de rechtbank tussen een te Tholen gevestigde vennootschap en een Roemeense vennootschap. Doordat de betaling van de lening die de Nederlandse vennootschap haar verstrekt in Nederland moet plaatsvinden, is de Nederlandse rechter bevoegd (EEX-Vo art. 5 lid 2 sub a)

Tholen is een houdermaatschappij die geldleningen verstrekt aan dochtermaatschappijen en derden ten behoeve van het ontwikkelen van bouwprojecten in onder meer Roemenië. Gepa is een vennootschap naar Roemeens recht die participeert in de ontwikkeling van bouwprojecten. Tholen en Gepa hebben voor een aantal nieuwbouwprojecten in Roemenië met elkaar samengewerkt. Tussen Tholen en Gepa is op 6 maart 2008 een geldleningsovereenkomst gesloten op grond waarvan Tholen € 850.000 aan Gepa heeft geleend. In artikel 6 van de overeenkomst is Nederlands recht van toepassing verklaard. Tussen partijen is een geschil ontstaan over de terugbetaling van de lening door Gepa, die tot op heden is uitgebleven. Tholen vordert in de hoofdzaak het totale bedrag van de lening inclusief de daarover geaccumuleerde rente ad € 1.012.236,20 vermeerderd met rente en kosten. Gepa vordert dat de Rechtbank Middelburg zich onbevoegd verklaart om kennis te nemen van de vordering van Tholen.

De rechtbank stelt vast dat de beantwoording van de vraag welke rechtbank bevoegd is kennis te nemen van deze zaak aan de hand van de EEX-Vo beoordeeld dient te worden. De eerste vraag die aan de orde komt, is of Tholen een beroep kan doen op de alternatieve bevoegdheidsbepaling, zoals neergelegd in artikel 5 lid 1 sub a EEX-Vo. De verbintenis uit overeenkomst die aan de eis ten grondslag ligt, betreft de terugbetaling van de lening door Gepa aan Tholen. Teneinde te kunnen beoordelen of deze rechtbank bevoegd is van het geschil kennis te nemen, dient te worden vastgesteld waar de plaats van uitvoering van de betreffende verbintenis ligt. Deze plaats zal de rechtbank vaststellen aan de hand van het Nederlands recht, omdat partijen hiervoor in artikel 6 van de overeenkomst een rechtskeuze hebben gemaakt. Aan de vraag wat de kenmerkende prestatie is en wie deze moet verrichten, komt de rechtbank daardoor niet toe. De terugbetaling moet worden gedaan aan de

woonplaats van de schuldeiser. Tholen is statutair gevestigd te Tholen en kantoorhoudende te Amsterdam. De plaats van uitvoering van de aan de eis ten grondslag liggende verbintenis is dus gelet op de plaatsen die als woonplaats kunnen worden aangemerkt in beginsel in Nederland gelegen. De overige verweren van Gepa gaan niet op. De rechtbank oordeelt dat de Rechtbank Middelburg bevoegd is om van de onderhavige vordering kennis te nemen. De rechtbank wijst de vordering af en veroordeelt Gepa in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-02-2012

ECLI: ECLI:NL:RBMID:2012:BX7952

Zaaknummer: 78552/HA ZA 11-217

Wetsartikelen: 5 lid 2 sub a EEX-Vo

RECHTSPRAAK

Evereg

Onder omstandigheden kan, bij een toerekenbare tekortkoming van de ene contractspartij jegens de andere contractspartij, ook sprake zijn onrechtmatig handelen jegens de aandeelhouder(s) van die andere partij (HR 2 december 1994, NJ 1995, 288 (Poot/ABP); HR 2 mei 1997, NJ 1997, 662 (Kip/Rabobank)). Dat kan in het bijzonder het geval zijn indien sprake is van schending van een specifieke zorgvuldigheidsnorm die jegens de aandeelhouder(s) in acht diende te worden genomen

X B.V. en V.O.F. Y hebben in 1999 een contractteeltovereenkomst gesloten. Krachtens deze overeenkomst zou V.O.F. Y door X B.V. geleverd plantgoed planten en verzorgen en na de oogst weer terugleveren aan X B.V. Evereg B.V. was enig bestuurder en aandeelhouder van X B.V. en A was enig bestuurder en aandeelhouder van Evereg B.V. Volgens X B.V. is V.O.F. Y toerekenbaar tekortgeschoten in de uitvoering van de overeenkomst door een halve oogst aan X B.V. te leveren. Op 27 maart 2003 is X B.V. in staat van faillissement verklaard.

Evereg B.V. en A (hierna: appellanten) hebben bij de Rechtbank Alkmaar een verklaring voor recht gevorderd dat V.O.F. Y jegens X B.V. is tekortgeschoten in de nakoming van de overeenkomst en dat X B.V. uit dien hoofde schade heeft geleden. Daarnaast hebben appellanten gevorderd dat de rechtbank voor recht verklaart dat V.O.F. Y onrechtmatig jegens appellanten heeft gehandeld.

De Rechtbank Alkmaar heeft appellanten niet-ontvankelijk verklaard omdat zij geen partij zijn bij de overeenkomst. Appellanten gaan hiertegen in hoger beroep.

Het hof overweegt als volgt. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat artikel 3:302 BW eraan in de weg staat dat appellanten worden ontvangen in hun vordering voor zover die strekt tot verklaring voor recht dat V.O.F. Y jegens X B.V. toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van de overeenkomst. Anders dan de rechtbank is het hof van oordeel dat dit niet tot gevolg heeft dat de vordering die strekt tot verklaring voor recht dat V.O.F. Y onrechtmatig

heeft gehandeld jegens appellanten moet worden afgewezen. Onder omstandigheden kan, bij een toerekenbare tekortkoming van de ene contractspartij jegens de andere contractspartij, ook sprake zijn onrechtmatig handelen jegens de aandeelhouder(s) van die andere partij (HR 2 december 1994, NJ 1995, 288; HR 2 mei 1997, NJ 1997, 662, (Poot/ABP)). Dat kan in het bijzonder het geval zijn indien sprake is van schending van een specifieke zorgvuldigheidsnorm die jegens de aandeelhouder(s) in acht diende te worden genomen. Appellanten hebben schending van een dergelijke specifieke zorgvuldigheidsnorm door V.O.F. Y jegens A en/of Evereg B.V. echter niet, althans onvoldoende concreet, aan hun stellingen ten grondslag gelegd. Aldus hebben appellanten onvoldoende gesteld om de vordering op grond van onrechtmatig handelen toe te kunnen wijzen.

Het hof bekrachtigt derhalve het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-11-2011

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2011:BX7735

Zaaknummer: 200.076.553/01

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Stramproy Contracting

Koop aandelen. Veroordeling tot levering aandelen met toepassing van artikel 3:300 lid 2 BW. Ontvankelijkheid daartegen ingesteld rechtsmiddel. Toepasselijkheid artikel 3:301 lid 2 BW? Totstandkoming overeenkomst?

X is bestuurder van Y, die bestuurder is van SPSUA BV. X is tevens bestuurder en aandeelhouder van enkele andere vennootschappen, waaronder Stramproy Beheer B.V., samen Stramproy Group genaamd.

A is bestuurder van de Stichting M, welke stichting bestuurder is van B. C is bestuurder van Prosperity. B en Prosperity zijn samen bestuurder van N B.V.

Op 9 juli 2004 is door X c.s. en N B.V. een intentieverklaring opgesteld en ondertekend, welke is gericht op de voortzetting van de activiteiten van Stramproy Group door N B.V. door middel van een nieuw op te richten vennootschap. Volgens de intentieverklaring zou X een niet aanmerkelijk belang nemen van 4% tegen nominale waarde welke aandelen verplicht te koop worden aangeboden. N B.V. zou die aandelen terugkopen tegen een vast bedrag van € 200.000 binnen een periode van uiterlijk drie jaar. Op 5 augustus 2004 is Stramproy Contracting opgericht, waarvan B en Prosperity bestuurder en aandeelhouder zijn.

Bij brief van 23 december 2004 aan X hebben A en C - namens Stramproy Contracting - onder meer de bereidheid uitgesproken om de aandelen over drie jaar terug te kopen voor een bedrag van in ieder geval € 200.000, te voldoen vanaf 2007 in vier gelijke, jaarlijkse termijnen.

Op 14 januari 2005 heeft de notaris een conceptakte van aandelenlevering aan X verzonden waarin als verkopers worden aangeduid B en Prosperity, als koper X en als vennootschap Stramproy Contracting. Op 19 februari 2005 heeft Y de koopsom van de aandelen ten bedrage van € 720 aan de notaris betaald. De akte van aandelenlevering is niet gepasseerd voor de notaris. De aandelen zijn niet aan X of aan Y geleverd.

X c.s. vorderen in dit geding, voor zover hier van belang, veroordeling van B en Prosperity,

althans A en C, tot levering aan X c.s. van 720 aandelen van nominaal € 1 elk in het kapitaal van Stramproy Contracting, conform de conceptakte tot levering, alsmede veroordeling tot nakoming van de (terug)koopovereenkomst ten aanzien van de 720 aandelen in het kapitaal van Stramproy Contracting voor een koopsom van € 200.000, met veroordeling tot betaling van die koopsom in vier termijnen. In reconventie vorderen A, B, C en Prosperity veroordeling van X tot betaling van € 182.000 op grond van de borgstelling van X jegens de Rabobank wier aanspraken door A en B zouden zijn overgenomen.

De rechtbank heeft de vorderingen van X c.s. jegens B en Prosperity toegewezen en heeft daarbij bepaald - voor het geval dat niet aan de veroordeling wordt voldaan - dat het vonnis in de plaats treedt van de op te maken notariële akte tot levering van de aandelen en dezelfde kracht zal hebben als een dergelijke akte. De rechtbank heeft de eisers in reconventie niet-ontvankelijk verklaard in hun vordering in reconventie. Het hof heeft A c.s. in het door hen ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard voor zover dat is gericht tegen het in conventie gewezen vonnis.

Het hof heeft dat oordeel gegrond op de overweging dat A c.s. in strijd met artikel 3:301 lid 2 BW het ingestelde hoger beroep niet hebben laten inschrijven in de registers zoals bedoeld in artikel 433 Rv. Voor zover het beroep van A c.s. is gericht tegen het in reconventie gewezen vonnis, is het door het hof verworpen.

De Hoge Raad overweegt dat het eerste onderdeel gericht is tegen het oordeel van het hof dat A c.s. niet-ontvankelijk zijn in hun beroep voor zover dat is gericht tegen het in conventie gewezen vonnis, op de grond dat zij het hoger beroep niet op de voet van artikel 3:301 lid 2 BW hebben doen inschrijven in de registers als bedoeld in artikel 433 Rv. Het betoogt dat artikel 3:301 lid 2 BW uitsluitend geldt ten aanzien van registergoederen (en derhalve niet ten aanzien van aandelen op naam). De Hoge Raad concludeert dat het onderdeel doel treft. Artikel 3:301 lid 2 BW heeft alleen betrekking op registergoederen, waartoe aandelen in een vennootschap niet behoren.

De Hoge Raad vernietigt het arrest van het hof.

De belangrijkste overwegingen van de conclusie van A-G Timmerman zijn de volgende.

'3.6 De kwestie die in deze zaak aan de orde is, betreft het tweede lid van art. 3:301 BW. Dat artikel schrijft voor dat, wanneer een gewoon rechtsmiddel wordt ingesteld, dit binnen 8 dagen in het rechtsmiddelenregister moet worden ingeschreven, op straffe van niet-ontvankelijkheid van het rechtsmiddel. Hoewel het artikellid dat zelf niet expliciet vermeldt, ziet lid 2 op dezelfde uitspaken als het eerste lid: uitspraken die in de plaats treden van akten tot levering van een registergoed. Dat blijkt onder meer uit de Memorie van Toelichting bij de

Invoeringswet, waarin m.b.t. het hele artikel vermeld staat: "In dit artikel zijn enige nadere eisen gesteld ter zake van uitspraken waarvan de rechter heeft bepaald dat zij in de plaats treden van een akte, bestemd tot levering van een registergoed, als bedoeld in artikel 3.4.2.4 [=3:89, A-G] lid 1 of van een deel van een zodanige akte. (...) Het is van belang dat de veroordeelde over de uitspraak beschikt en weet waaraan hij toe is, omdat bij de levering van registergoederen vaak zal voorkomen dat de veroordeling een voorwaardelijk karakter draagt bij voorbeeld omdat de levering in beginsel niet plaats behoort te vinden vóórdat de tegenprestatie is voldaan en er nog een korte termijn nodig is voor de effectuering daarvan (...)" (onderstreping A-G) (10). De jurisprudentie van uw Raad neemt eveneens tot uitgangspunt dat het artikellid op dergelijke situaties ziet. (11) Ook in de literatuur wordt algemeen aangenomen dat het tweede lid ziet op kwesties m.b.t. de levering van registergoederen. Onder meer Snijders (12), Jongbloed (13) en Stolker (14) hanteren dit als uitgangspunt.'

'3.7 Dat art. 3:301 lid 2 BW specifiek ziet op uitspraken die in de plaats treden van akten tot levering van een registergoed, volgt ook uit het doel van de regeling, zoals onder meer verwoord in de jurisprudentie van uw Raad. De regel is bedoeld om te voorkomen dat uitspraken die ogenschijnlijk aan de regels van het eerste lid voldoen kunnen worden ingeschreven in de openbare registers, terwijl er een rechtsmiddel is ingesteld (15). Door het rechtsmiddel is de betreffende uitspraak na afloop van de beroepstermijn niet in kracht van gewijsde gegaan, maar zonder de regeling van lid 2 zou dat niet bekend zijn bij de betreffende autoriteiten. De griffier van het gerecht dat de uitspraak heeft gedaan moet kunnen verklaren dat binnen de beroepstermijn geen gewoon rechtsmiddel is ingesteld, welke verklaring vervolgens in de openbare registers kan worden ingeschreven (16). Het doel van art. 3:301 lid 2 BW is dan ook om gericht op het waarborgen van de betrouwbaarheid van de openbare registers. Uw Raad heeft daarover in een arrest (17) van 4 mei 2007 overwogen: "3.4. Het voorschrift van art. 3:301 lid 2 BW dat het rechtsmiddel van verzet, hoger beroep en cassatie binnen acht dagen na het instellen daarvan moet worden ingeschreven in het rechtsmiddelenregister, strekt ertoe dat bij inschrijving van de uitspraak op de voet van art. 3:89 lid 1 BW zoveel mogelijk buiten twijfel wordt gesteld dat op het tijdstip waarop de beroepstermijn verstreek geen rechtsmiddel is ingesteld. Zulks is van belang met betrekking tot de ten aanzien van de verkrijging van registergoederen vereiste rechtszekerheid. De bepaling bewerkstelligt dat de griffier van het gerecht dat de uitspraak heeft gedaan, bij de afgifte van de in art. 25 Kadasterwet bedoelde verklaring dat hem niet van het instellen van een gewoon rechtsmiddel is gebleken, kan afgaan op het rechtsmiddelenregister. Dat is niet alleen van belang in de in art. 25 lid 1 onder a en b genoemde gevallen, maar ook in het geval waarin de in te schrijven uitspraak uitvoerbaar bij voorraad is verklaard (vgl. voor een en ander HR 24 december 1999, nr. C98/161, NJ 2000, 495)." Het artikellid strekt er dus niet toe

om de belangen van de processuele tegenpartij, maar de betrouwbaarheid van de openbare registers met het oog op de ten aanzien van de verkrijging van registergoederen vereiste rechtszekerheid - en daarmee de belangen van derden - te beschermen. Het artikellid moet zo nodig ambtshalve worden toegepast. (18)'

'3.8 Uw Raad heeft voorts bepaald dat de bepaling een beperkte strekking heeft, in die zin dat een niet-ontvankelijkverklaring alleen geldt voor zover het rechtsmiddel het gedeelte van de uitspraak betreft waarvan is bepaald dat het o.g.v. art. 3:300 lid 2 BW in de plaats treedt van de akte: "[H]et bepaalde bij art. 3:301 lid 2 [dient] aldus te worden opgevat dat de eiser tot cassatie die heeft nagelaten het instellen van zijn beroep te doen aantekenen in het in art. 433 bedoelde register, uitsluitend niet-ontvankelijk behoort te worden verklaard voorzover het dat gedeelte van de uitspraak betreft ten aanzien waarvan de rechter heeft bepaald dat het op de voet van art. 3:300 lid 2 treedt in de plaats van de akte." (19)'

'3.9 Aandelen op naam, zoals aandelen in een besloten vennootschap, zijn geen registergoederen zoals bedoeld in art. 3:301 BW.'

Datum uitspraak:

Zaaknummer: